

vyřízení pří.ášky má s nimi býti naloženo jako s ostatními vojenskými gažisty stejného poměru podle předchozích ustanovení.

Z těchto předchozích ustanovení pak padá vzhledem k druhé námitce stížnosti v úvahu jednak předpis § 2 branného zákona ze dne 19. března 1920 č. 193 sb. z. a n., dle něhož branná povinnost jest všeobecná a stejná pro všechny státní občany čsl. republiky, obsahuje povinnost odvodní a služební, tuto jednak k presenční službě, jednak ke službě v záloze a počíná rokem, v němž občan dokončí 20. a přestává — vyjímaje vojenské osoby z povolání — rokem, v němž končí 50. rok věku, — jednak předpis § 62, odst. 1 branného zákona, že domobranci ročníků 1897 a starších, kteří jsou podle poslední platné klasifikace k vojenské službě se zbraní schopni, pokračují se za odvedené a budou převedeni do zálohy, a konečně předpis § 7, odst. 1 a 2 cit. nařízení vlády, dle něhož ti, kteří byli za mobilisace a ve válce jmenováni domobraneckými vojenskými gažisty, pokud nebyli jako gažisté převzati a branné povinnosti dle § 2 br. zákona ještě podléhají, vřadí se do zálohy jako prostí vojíni.

Že st-1 na dobu války jako domobranec odveden byl, stížnost doznává. Že by pak uvedené podmínky §§ 2 a 62 bran. zákona, zejména pokud jde o věk a schopnost ke službě se zbraní nebyly v daném případě v době vydání nař. rozhodnutí splněny, stížnost ani netvrdí.

Jest tedy stížnost v obojím směru neodůvodněna i bylo ji zamítnouti.

Č. 1335.

Úředníci státní: Drahotní přídavky státního úředníka, který se oženil se smluvní učitelkou na pražské městské průmyslové škole dívčí.

(Nález ze dne 3. května 1922 č. 6079.)

Prejudikatura: Boh. č. 1024 adm.

Věc: Jan B. v P. proti ministerstvu financí v Praze (min. konc. Dr. K. Kalousek) stran zařazení do druhé třídy drahotních přídavek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-1 oznámil dne 1. srpna 1921 presidiu žal. úřadu, že uzavřel sňatek s Pavlou S., a žádal, aby mu byly poukázány příslušné drahotní, nouzové a mimořádné přídavky. Nař. rozhodnutím nebyl nárok st-lův uznán proto, že jeho manželka jako učitelka na pražské městské průmyslové dívčí škole jest ve veřejné službě a požívá sama drahotních přídavek; služba učitelská ať zemská ať městská jest prý službou veřejnou a řídí se týmiž platovými předpisy jako služba státní.

O stížnosti, která vytýká tomuto rozhodnutí toliko nezákonnost, uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí dlužno rozuměti tak, že klade st-le na roveň ovdovělému státnímu úředníku na základě § 4, odst. 4 nař. ze dne 11. září 1918 č. 333 ř. z., jež pro otázku, podle které třídy rodinného stavu přísluší komu drahotní přídavky a mimořádné výpomoci, bylo zachováno v platnosti nařízením ze dne 23. června 1919 č. 348 sb. z. a n. (čl. I.) a zákony ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n. (čl. IX. § 1lit. A, B), ze dne 9. dubna 1920

č. 214 sb. z. a n., ze dne 15. července 1920 č. 446 sb. z. a n., ze dne 25. listopadu 1920 č. 625 sb. z. a n. a ze dne 21. prosince 1921 č. 495 sb. z. a n.

St-1 tvrdí, že manželka jeho, jsouc jen provisorní učitelkou, má pouhé adjutum o základním služném 2808 K, drahotním přídavku 900 K, nákupním přídavku 6000 K, že paritní zákon se na ni nevztahuje a že již proto neplatí pro st-le citovaný § 4, odst. 4 nař. ze dne 11. září 1918 č. 333 ř. z., a to tím méně, ježto je sporno, vztahuje-li se předpis tento na učitelky veřejných škol obecných a měšťanských.

Žal. úřad v odvodním spisu přiznává, že manželka st-lova je smluvní učitelkou silou města Prahy, hájí však svoje rozhodnutí tím, že je podle usnesení městského zastupitelstva ze dne 15. prosince 1919 co do požitků, zejména i drahotních přídávků na roveň postavena učitelstvu veřejných škol pražských, toto pak zákonem ze dne 23. května 1919 č. 274 sb. z. a n. úřednictvu státnímu; nutno prý proto mezeru, která vznikla pozdějším zákonodárstvím při posouzení případu, je-li zde manželství státního úředníka s veřejnou učitelkou, až do zákonné úpravy vyplniti analogií shora cit. předpisu; analogie tato jest odůvodněna tam, kde jde o učitelku podléhající paritnímu zákonu, jeho předpisem čl. II., jde-li o učitelku městskou, nelze postupovati jinak, když mezi službami veřejnými stejnou úpravou v některých otázkách panuje reciprocita a stát sám přispívá k náhradě obecních výdajů.

Nss vyslovil již ve svém nálezu ze dne 21. listopadu 1921 č. 12.197/21 (Boh. č. 1024 adm.) právní názor, podle něhož mezi manželky »v aktivní státní službě« ve smyslu cit. předpisu § 4, odst. 4 nař. č. 333 z r. 1918 nelze o sobě počítati ty manželky státních zaměstnanců, které působí aktivně jako učitelky na obecných a měšťanských školách. Právní názor tento, na kterém, poukazuje na odůvodnění zmíněného nálezu, nss trvá, spočívá v podstatě na úvaze, že cit. předpis tvoří výjimku z pravidla vysloveného v prvním odstavci téhož §; výjimky dlužno však již podle všeobecných právních zásad vykládati pouze restriktivně a nelze proto dovolávati se extensivním výkladem toho, že úmyslem zákona bylo zaméziti dvojí zatížení veřejnosti z téhož právního titulu.

Úmysl takový nebylo by lze dojistu vyvoditi z textu nařízení samého. Žal. úřad dospívá k němu jen tím, že jednak rozšiřuje smysl jeho znění podle dalšího právního vývoje, který pro otázku, o niž zde jde, došel svého konečného vyřešení v § 4 zákona ze dne 21. prosince 1921 č. 495 sb. z. a n. — jednak že přihlíží nejen k dalším normám, které byly vydány pro zaměstnance zemské a obecní, ale i pro zaměstnance smluvní u obcí a pro poměr státu k autonomním svazkům po stránce příspěvkové. Tento postup při výkladu zákona nelze však uznati za přípustný. Není-li však možno až do účinnosti posléz cit. zákona připustiti onu analogii ani tehdyž, když manželka státního zaměstnance jest ve veřejné službě učitelké, tím méně může ovšem míti analogie ona místa v daném případě, kde manželka st-lova je nesporně v pouhém smluvním poměru učitelském.

Z těchto důvodů bylo tudíž nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 1336.

Administrativní řízení: Opětné rozhodnutí úřadu v téže věci (bez podmínek obnovy řízení), odkazující na pravoplatné rozhodnutí